

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในช่วงเวลาเกือบสี่สิบปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ประเทศไทยได้มีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเกิดขึ้นในประเทศ ทำให้มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจเป็นอย่างมากทั้งในเรื่องการเปลี่ยนแปลงระบบการผลิตจากภาคเกษตรกรรมมาเป็นภาคอุตสาหกรรมมากขึ้น นอกจากนั้นแล้ว การส่งเสริมของรัฐบาลโดยให้เมืองใหญ่ขยายตัวออกเป็นเมืองหลักในแต่ละภูมิภาค ซึ่งเป็นรูปแบบโครงสร้างเมืองที่มีการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นหลักทำให้เกิดการเข้าสู่ความเป็นเมือง (Urbanization) และการเติบโตของเมือง (Urban Growth) ในเมืองใหญ่ของแต่ละภูมิภาค (ดวงจันทร์ อาภาวัชรุตม์ เจริญเมือง, 2537) การเติบโตของเมืองที่มีขนาดใหญ่ ขนาดกลางหรือขนาดเล็ก จะสัมพันธ์กับจำนวนประชากรและปริมาณมูลฝอยที่เพิ่มปริมาณมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นมูลฝอยจากบ้านเรือนซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเศษอาหารที่เหลือจากการเตรียมการปรุงและการบริโภค รวมทั้งเศษกระดาษ พลาสติกและของที่ไม่ใช้แล้ว มูลฝอยจากโรงงานอุตสาหกรรมก็มีลักษณะต่างๆ แปรเปลี่ยนตามประเภทอุตสาหกรรมนั้นๆ มูลฝอยที่ถูกทิ้งอยู่ตามถนน แม่น้ำ ลำคลอง หรือที่สาธารณะต่างๆ ส่วนใหญ่จะเป็นใบไม้ เศษกระดาษ ถุงพลาสติก ของเหลือใช้ รวมทั้งเศษดิน หิน เป็นต้น ซึ่งมูลฝอยที่เกิดขึ้นเหล่านี้ หากปล่อยปละละเลยไม่ดำเนินการเก็บรวบรวมนำไปกำจัดอย่างถูกต้องเหมาะสม นอกจากจะทำให้ชุมชนขาดความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยและน่ารังเกียจแล้ว ยังส่งผลก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอย่างมากมาย เช่น การปนเปื้อนของแหล่งน้ำ อากาศ เป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของสัตว์ แมลง เชื้อโรค และมีการแพร่กระจายตัวของเชื้อโรค ตลอดจนก่อให้เกิดความรำคาญต่างๆ จากฝุ่นและควัน ตลอดจนเป็นต้นเหตุของอหิวาตกโรค ปัญหามูลฝอยที่เกิดขึ้นหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้องพยายามหามาตรการ เพื่อแก้ไขปัญหาให้สอดคล้องกับสภาพสังคมและสถานการณ์ของปัญหาที่เปลี่ยนแปลงไป แต่ที่ผ่านมาปรากฏว่าชุมชนไม่สามารถแก้ไขได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีสาเหตุจากความเจริญทางด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างต่อเนื่อง การมีผลผลิตทางเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้เกิดค่านิยมในการบริโภคสินค้าที่สูงขึ้นสร้างปัญหามูลฝอยมากขึ้นด้วย (ประสาน ดังสิทบุตร, 2542)

การจัดการขยะมูลฝอยในพื้นที่เขตเมือง โดยหน่วยงานระดับท้องถิ่น ได้แก่ เทศบาลเมืองพัทยา เทศบาลเมืองเชียงใหม่ และเมืองศูนย์กลางความเจริญในส่วนภูมิภาค ยังประสบปัญหาขยะ

มูลฝอยเหลือตกค้างจากการเก็บขน ก่อให้เกิดปัญหาขยะมูลฝอยกระจุกกระจายอยู่ตามสถานที่ต่างๆ เนื่องจากมีความสามารถในการจัดเก็บขยะมูลฝอยได้ประมาณ 80 – 90 % ของขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นทั้งหมด ส่วนวิธีการกำจัดยังไม่ถูกหลักสุขาภิบาลคือการนำขยะมูลฝอยไปเทกองกลางแจ้ง และมีการใช้เครื่องจักรไถกลบบ้างเป็นครั้งคราว แต่สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเกือบทุกแห่งไม่มีระบบป้องกันผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เช่น การป้องกันน้ำเสียจากกองขยะมูลฝอยไหลลงสู่แหล่งน้ำ กัดกิน และการปลิวกระจายของขยะมูลฝอย เกิดปัญหาในเรื่องของกลิ่น แมลงวัน การทำให้น้ำเสีย ทำให้ประชาชนที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงได้รับความเดือดร้อน ซึ่งการจัดการมูลฝอยในอนาคตมีแนวโน้มของปัญหามากยิ่งขึ้น เนื่องจากสาเหตุหลายประการ ได้แก่ รูปแบบและองค์ประกอบของมูลฝอยจะมีความยากต่อการกำจัดมากยิ่งขึ้น การต่อต้านคัดค้านของประชาชนในการก่อสร้างสถานที่กำจัดมูลฝอยจะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น การขาดแคลนที่ดินในการก่อสร้างศูนย์กำจัดมูลฝอย นอกจากนี้ยังมีข้อจำกัดในด้านทรัพยากรธรรมชาติและพลังงานตลอดจนงบประมาณในการดำเนินงาน รวมทั้งการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น ยังเป็นประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้การจัดการมูลฝอยขาดประสิทธิภาพ ซึ่งจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชนได้ (กรมควบคุมมลพิษ, 2545)

เทศบาลเมืองแม่โจ้ตั้งอยู่ในเขตท้องที่อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ โดยได้รับการยกฐานะจากเทศบาลตำบลเป็นเทศบาลเมืองแม่โจ้ เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2551 แต่เดิมเป็นเพียงสุขาภิบาลแม่โจ้ และได้รับการยกฐานะเป็นเทศบาลตำบลแม่โจ้ เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม พ.ศ. 2542 ตามพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ. 2542 มีฐานะเป็นนิติบุคคล ปัจจุบันตั้งอยู่เลขที่ 15 หมู่ที่ 12 ตำบลหนองหาร อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ โดยเทศบาลเมืองแม่โจ้มีลักษณะเป็นชุมชนเมือง(คือชุมชนหนาแน่น หน้ามหาวิทยาลัยแม่โจ้) กับชุมชนกึ่งเมืองกึ่งชนบท มีพื้นที่ทั้งสิ้นประมาณ 19.46 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 12,155 ไร่ ครอบคลุมพื้นที่ 3 ตำบล คือ ตำบลหนองหาร ตำบลป่าไผ่ และตำบลหนองจ้อม ประกอบด้วย 15 หมู่บ้าน ในปี 2552 มีจำนวนครัวเรือนทั้งหมด 8,728 ครัวเรือน มีประชากรทั้งหมด 18,507 คน เป็นชาย 8,572 คน หญิง 9,935 คน (สำนักบริหารการทะเบียนเทศบาลเมืองแม่โจ้ ณ เดือน ธันวาคม 2553) รวมทั้งประชากรที่ทางเทศบาลฯ เรียกว่า ประชากรแฝง ซึ่งได้เข้ามาอาศัยอยู่ในเขตเทศบาล โดยไม่มีการแจ้งย้ายเข้ามาในทะเบียนบ้าน ได้แก่ ผู้ที่เข้ามาประกอบธุรกิจ มาทำงาน มาเยี่ยมญาติ และนักศึกษา เนื่องจากมีมหาวิทยาลัยแม่โจ้ตั้งอยู่ในพื้นที่ของเทศบาล ทำให้ประชากรมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น สภาพเศรษฐกิจและสังคมมีความเจริญก้าวหน้า

ในปีพ.ศ. 2549 มีปริมาณขยะสูงถึงวันละ 26.66 ตัน ต่อมาในปี พ.ศ. 2550 เทศบาลฯ จึงได้จัดทำโครงการ “เทศบาลร่วมใจ ลด แยก ของเหลือใช้เพื่อสิ่งแวดล้อม” ผลการดำเนินงานพบว่า ปริมาณขยะในหลังกาเรือนที่เข้าร่วมโครงการลดลง 0.5 – 1 กก. / วัน / หลังกาเรือน และมีปริมาณขยะ

ทั้งหมด 16 ต้น/วัน เกิดการสร้างงาน สร้างรายได้ จากการขายขยะและการนำเอาเศษวัสดุและของเหลือใช้ มาทำผลิตภัณฑ์ต่างๆ ขายเพื่อสร้างอาชีพ แต่เนื่องจากไม่ได้มีการดำเนินงาน โครงการคัดแยกขยะอย่างต่อเนื่อง และไม่ได้มีการขยาย โครงการออกไปทั่วทุกหมู่บ้านในเขตเทศบาล รวมทั้งมีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องของประชากรในพื้นที่ ประกอบกับมหาวิทยาลัยแม่โจ้มีการรับนักศึกษาเพิ่มขึ้นในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2550 – พ.ศ. 2552) ทำให้มีจำนวนหอพักหมู่บ้านจัดสรร สถานประกอบการร้านค้า ร้านอาหาร สถานบันเทิงต่างๆ เพิ่มมากขึ้น เป็นเหตุให้ปริมาณขยะมีมากขึ้น ถึงแม้เทศบาลจะปรับเปลี่ยนเป็นการให้บริการจัดเก็บขยะในวันจันทร์ – ศุกร์ แต่ปริมาณขยะก็ยังคงมีมากทุกวัน ขยะที่ถูกลำมาทิ้งมีทั้งขยะมูลฝอยที่ย่อยสลายได้และขยะมูลฝอยที่ย่อยสลายไม่ได้ถูกลำมาทิ้งไว้รวมกัน โดยไม่มีการคัดแยกขยะมูลฝอย เพราะประชาชนยังขาดจิตสำนึกในการตระหนักถึงปัญหาขยะ รวมถึงการเข้าไปให้บริการเก็บขยะไม่ได้ในบางพื้นที่ เพราะรถมีขนาดใหญ่เกินไปที่จะเข้าไปในซอยเล็ก ทำให้เกิดขยะตกค้างตามสถานที่ต่างๆ ส่งกลิ่นเหม็นรบกวนประชาชนและส่งผลกระทบต่อสุขภาพประชาชน ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสังคมต่อชุมชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแม่โจ้โดยเฉลี่ยปัจจุบันเทศบาลเมืองแม่โจ้ มีขยะประมาณวันละ 18.2 ตัน (กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมเทศบาลเมืองแม่โจ้, 2553)

ตาราง 1.1 ปริมาณขยะของ เทศบาลเมืองแม่โจ้ ในปี 2549-2553

ปี พ.ศ.	ปริมาณขยะ / วัน (ตัน)	ปริมาณขยะ / เดือน (ตัน)	ปริมาณขยะ / ปี (ตัน)
2549	26.66	800	9,000 – 9,600
2550	16	480	5,000 – 5,760
2551	24	720	8,000 – 8,760
2552	25.5	765	9,000 – 9,307
2553	18.2	546	6,662 – 7,000

ที่มา: เทศบาลเมืองแม่โจ้ อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่, 2553

ปัจจุบันเทศบาลได้นำโครงการคัดแยกขยะขึ้นมาจัดทำอีกครั้ง โดยณรงค์ให้ประชาชนทำการคัดแยกขยะเปียกและขยะแห้ง พร้อมทั้งจัดหาร้านรับซื้อขยะรีไซเคิลให้เข้ามารับซื้อขยะรีไซเคิลจากประชาชนในแต่ละหมู่บ้าน ทั้งนี้เพื่อสร้างรายได้ให้กับประชาชน อีกส่วนหนึ่งเป็นรายได้ของหมู่บ้านที่จะนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมในหมู่บ้าน และเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอยของครัวเรือนในชุมชน โดยขณะนี้ก็มีเพียง 3 หมู่บ้านเท่านั้นที่ได้เข้าร่วมโครงการ จากการสังเกตของผู้วิจัยถึงวิธีการทิ้งขยะในชุมชนพบว่า มีประชาชนเพียงบางส่วน

ที่มีการคัดแยกขยะให้ถูกประเภทก่อนทิ้ง ส่วนใหญ่จะคัดแยกขยะเปียกและขยะแห้งเท่านั้น ซึ่งขยะเปียกจะกำจัดโดยเทให้สัตว์เลี้ยงกินหรือเททิ้งตามพื้นที่ว่างในบริเวณบ้าน แต่ขยะประเภทพลาสติก โลหะ และขยะอันตรายจะทิ้งรวมกัน การกำจัดจะนำขยะทิ้งในภาชนะของเทศบาลหรือใส่ถุงเก็บขยะสีดำแล้วมัดปากถุงและให้เทศบาลมาจัดเก็บเพื่อนำไปกำจัด รวมทั้งวิธีการเผา (นิกร ไชยศรี, 2548 อ้างใน กัญญา จาอ้าย, 2549) ประชาชนในชุมชนส่วนใหญ่มีความคิดที่ว่า ปัญหาขยะมูลฝอยไม่ใช่เป็นปัญหาของตนเองแต่เป็นของผู้นำชุมชน ซึ่งแท้จริงแล้วในการจัดการขยะมูลฝอยเป็นปัญหา ร่วมของทุกคนและเป็นปัญหาสังคม ที่ประชาชนควรมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการกับปัญหา ขยะมูลฝอย ทั้งในฐานะเป็นผู้สร้างและเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบจากปัญหานั้นๆ ในการปฏิบัติการที่ สำคัญคือบุคคลจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ มีจิตสำนึก ตลอดจนมีพฤติกรรมในการจัดการขยะมูล ฝอยได้ด้วยตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรู้ในคุณค่าของการปฏิบัติการจัดการขยะมูลฝอยก่อนที่จะ นำไปทำลายได้ถูกต้อง

โดยงานวิจัยที่ผ่านมาได้มีการศึกษาในประเด็นที่ต่างกันไป เช่น การวิเคราะห์การกำจัดขยะมูล ฝอยในเขตเทศบาลตำบลแม่ใจ ของธานี กิจหารักษ์ (2549) ศึกษาถึงการจัดการขยะของประชาชนใน ชุมชน ซึ่งส่วนใหญ่มักมีการกำจัดขยะโดยทิ้งขยะในภาชนะของเทศบาล เพื่อให้เทศบาลมาจัดเก็บและ นำไปกำจัด โดยเสียค่าบริการให้แก่เทศบาลในการจัดเก็บขยะเดือนละ 30 – 100 บาท รวมทั้งใช้วิธีการ กำจัดขยะโดยการเผา ประชาชนบางส่วนไม่มีการแยกขยะแห้งและขยะเปียกก่อนทิ้ง ประเภทของขยะ ในครัวเรือนส่วนใหญ่เป็นเศษอาหาร ผัก ผลไม้ และกระดาษ การมีส่วนร่วมของประชาชนในการ จัดการขยะในชุมชนยังมีน้อย สอดคล้องกับผลการศึกษาของ กิ่งกาญจน์ บุญมา (2544) ลักขณา ภู่ สว่าง (2547) และมาริสา สุรินทร์(2551) ซึ่งผลจากการศึกษาโดยรวมพบว่า ประชาชนยังขาดความ ตระหนัก ขาดจิตสำนึก ที่จะช่วยกันลดปริมาณขยะ การจัดการขยะตั้งแต่ระดับครัวเรือนไปจนถึงระดับ ชุมชนและสังคมขนาดใหญ่ ถึงแม้จะมีองค์กร/หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการจัดการขยะอยู่แล้ว แต่สิ่ง สำคัญคือต้องได้รับความร่วมมือจาก

ประชาชนในการจัดการขยะในทุกๆ ด้าน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนจะต้องมีจิตสำนึก เกี่ยวกับวิกฤตการณ์สิ่งแวดล้อม ตามแนวคิดของนิเวศน์วิทยาแนวโลก ซึ่ง (Ame Naess 1973, อ้างใน สันจิตา กาญจนพันธุ์, 2547) ได้ให้ความเห็นว่า วิกฤตการณ์สิ่งแวดล้อมมีหลายมิติ มิติที่สำคัญมิติ หนึ่งคือวิกฤตการณ์ของจิตสำนึก หากสังคมจะปรับเปลี่ยนวิธีปฏิบัติต่อธรรมชาติ ต่อสภาพแวดล้อม หรือระบบนิเวศน์ จะต้องเปลี่ยนความคิดเรื่องตัวตนของปัจเจกบุคคลแต่ละคนว่าเป็นส่วนหนึ่งของ ธรรมชาติ ของระบบนิเวศที่อาศัยอยู่ เมื่อเปลี่ยนความคิดนี้ได้ก็จะสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมที่มีต่อ ธรรมชาติและระบบนิเวศได้

ด้วยเหตุนี้ผู้ศึกษาจึงเกิดแนวคิดที่ว่า การแก้ไขปัญหายยะในชุมชนควรเริ่มแก้ไขที่ต้นเหตุหรือผู้ก่อให้เกิดขยะนั้นก็คือประชาชนในชุมชน หากประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจ มีความตระหนักถึงผลเสียที่เกิดขึ้นตามมาจากการจัดการขยะที่ไม่ถูกวิธี และมีจิตสำนึกถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม รวมถึงการมีจิตสำนึกที่จะเข้ามามีส่วนร่วมบริหารจัดการขยะในชุมชน เพื่อให้พฤติกรรมกาทิ้งและการจัดการขยะมูลฝอยก่อนที่จะนำไปทำลายของประชาชนเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ปริมาณขยะในชุมชนก็จะลดลง การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาที่เจาะจงเลือกพื้นที่ของเทศบาลเมืองแม่โจ้ อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ และกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อที่จะทราบถึงความรู้ ความเข้าใจและพฤติกรรมกาทิ้งและการจัดการขยะของประชาชน การมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอยและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยในชุมชน รวมทั้งปัญหา อุปสรรคและแนวทางการจัดการขยะมูลฝอยของชุมชน มาใช้เป็นแนวทางการจัดการขยะมูลฝอยในชุมชนเทศบาลเมืองแม่โจ้ให้มีประสิทธิภาพต่อไปในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมกาทิ้งและการจัดการขยะมูลฝอยในครัว-เรือนของประชาชน
2. เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยในครัวเรือนในเขตเทศบาลเมืองแม่โจ้ อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยในครัวเรือนในเขตเทศบาลเมืองแม่โจ้ อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่
4. เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคและแนวทางการจัดการขยะมูลฝอยของชุมชน

1.3 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

การจัดการขยะมูลฝอย หมายถึง พฤติกรรมกาทิ้งขยะ พฤติกรรมกาคัดแยกขยะมูลฝอยก่อนนำไปกำจัด การเก็บรวบรวมขยะ การกำจัดขยะมูลฝอยของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองแม่โจ้ อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่

การมีส่วนร่วมในการจัดการขยะ หมายถึง การเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองแม่โจ้ เกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยของชุมชน ในด้านความสนใจและการเข้าร่วมประชุมรับฟังปัญหา เสนอความคิดเห็นในการแก้ปัญหายยะในชุมชนการมีส่วนร่วมในการจัดการขยะในชุมชน และการเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับการจัดการขยะในชุมชน

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง ปัจจัยภายในส่วนบุคคล ได้แก่ ความรู้ ความเข้าใจและความตระหนัก และปัจจัยภายนอก ได้แก่ การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการจัดการขยะ บทบาทของผู้นำชุมชนในการจัดการขยะ การรณรงค์เกี่ยวกับการจัดการขยะของชุมชน การเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มต่างๆ

ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการขยะ หมายถึง ระดับความรู้ ความเข้าใจในการจัดการขยะมูลฝอยให้ถูกวิธี ตั้งแต่การทิ้งขยะ การคัดแยกขยะ และการนำขยะไปกำจัด สาเหตุของการเกิดปัญหา ผลกระทบจากปัญหาขยะมูลฝอย

ความตระหนักต่อการจัดการขยะมูลฝอย หมายถึง ระดับของการรับรู้และการเห็นคุณค่าในการจัดการขยะมูลฝอยที่ถูกวิธีเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อตนเองและสังคมส่วนรวม รวมถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการจัดการขยะมูลฝอยในชุมชน

การรับรู้ข่าวสาร หมายถึง วิธีการ/รูปแบบในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยในชุมชนจากแหล่งต่างๆ เช่น วิทยุ/โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หอกระจายข่าวของหมู่บ้าน รถประชาสัมพันธ์ของเทศบาล เอกสารเผยแพร่ของเทศบาล เพื่อนบ้าน ผู้นำชุมชน/คณะกรรมการในชุมชน เจ้าหน้าที่ของรัฐ สมาชิกสภาเทศบาล การเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน และการเข้าร่วมประชุม/อบรม เป็นต้น รวมถึงความถี่ในการได้รับข่าวสาร

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงลักษณะการมีส่วนร่วมและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะในชุมชนเทศบาลเมืองแม่โจ้ การให้ความร่วมมือและการให้ความสำคัญต่อการจัดการขยะของประชาชน ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาสามารถนำมากำหนดเป็นแนวทางในการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการจัดการขยะในพื้นที่เทศบาลเมืองแม่โจ้

2. ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาสามารถนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงการจัดการขยะของเทศบาลเมืองแม่โจ้ให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น